

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду на „Великом Тргу“ до Управе града Београда, а у унутрашњости код овлашћених скупљача или на пошти. Цена је листу: чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 дин. Гостионичарима и мханцијама из унутрашњости годишње 12, полугодишње 8 динара. Жандармима годишње 6 полугодишње, 4 динара, ну ови се по овој цени могу през платити само преко својих команданата, полицијске односно пограничне жандармерије. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство годишње 14, полугодишње, 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Писма само плаћена примају се. Рукописи не враћају се. Оглави по погодби.

НАША ДЕЦА

(ИЗ ТАСИНИХ БЕЛЕЖАКА)

4.

Беше то зимњег дана, када у полицију уђе једна сиротица, посећи на рукама своје јединче, ћерчицу од две године. То беше нека Настасија праља.

Очи у сироте жене беху исплакане... А и дете, узневерено, јецаше час по...

— Ја сам сада праља, господине — поче ова жена своју тужбу — а била сам удата за Јована кројача, на великој пијаци. Пре десет месеци остала сам удова. Муж ми је од јектике дуго лежао, па сам на њ потрошила све што сам имала. Он умре. После њега остаде ми ово детенце, сироче... Нисам имала никаквог имања, па сам морала ићи по кућама и кору леба зарађивати. Шта сам знала — прала сам туђе кошуље, те тако хранила и себе и дете... Не имајући никога код куће, да јаднице оставим, ја сам га носила собом. Па док сам ја прала, дете се забављало онде, код корита, око мојих ногу... То је тако ишло неко време, али ми после госпође, код којих радим, забранише: да дете доводим. Не можемо, рекоше, гледати, да нам то твоје дериште трчи и дречи по авлији и ларму прави. Него, када од сад дођеш, а ти дођи на рад сама; а дете остави. Иначе ако не можеш тако онда немој ни ти долазити. Наћи ћемо ми другу праљу... Шта сам знала друго чинити, него да дете од себе одвојим. Тешко, врло тешко ми је било, али сам морала... У мом комшилуку нађем неку Верту и Јована Мадара, те се с њима погодим за 16 динара, да ми дете чувају и хране, како бих ја слободна била да радим и зарађујем... Ах... проклети људи... Када сам им дете предала, оно је било здраво и весело... Ах... Боже мој... како ми је тешко било, када сам се од њега одвојила... Али сада, после три месеца, приметила сам, да ми је дете почело венути, да ништа неће да окуси, да једнако плаче... Ох... Боже мој... Ја узмем дете к себи и станем јединче загледати. Видим му некакве ранице по устима, у носу... Загрнем га, па и доле некакве флеке... Ах... милостиви господине, шта су ови људи урадили са овим мојим дететом... Дошла сам сада, господине, овде у полицију... Не знам шта ћу... Дете ми једнако плаче... Неће да се одвоји од мене... Несретница шта знам....

Сирота мајка, љубећи непрестанце своје дете, удари у плач, да се угуши у сузама. Сиротиња воли више децу него богаташи. А и оно, сироче, поче у вриску...

Не слутећи ништа, сирота праља, додаваше: да су јој Берта, или њен муж морали дете упустити, те се је угрувало, убило, повредило, или тако што...

Ја узех дете к себи.

Беше сироче лепо, са плавим, умиљатим очицама.

Стадох му тепати, да га колико толико ослободим.

Али оно не престајаше од болова јецати.

На моје питање: где боли — оно ручицом показиваше на свој трбушчић...

Одмах, на први поглед, оно црвенило око носа и очију, дође ми сумњиво. Имајући у полицији више прилика да видим, паде ми мисао, да ће ту бити погана болест...

Наредих: да се детенце прегледа.

И лекар нађе: да је *скроз и скроз заражено секундарним сифилисом...*

Какав ужас!...

Онда наредих, да се види маги — сирота праља. Лекар је нађе — сасвим здраву... Прегледаше после и Верту, па и њу нађоше — здраву. Остало је још, да се прегледа Јован... Али он, чувши за почети извиђај, умакне испред власти, и пребегне у Земун.

Извиђај се продужи.

Сад изађе и Берта, те не испиту посведочи: да је Јован неваљао човек, да је поквареног гладања, ит.д.

Довољно, свршеним ислеђењем буде утврђено: да је Јован, имајући болест, ма и површно, *обљубио сирото детенце и да га је тада заразио сифилисом.*

Јован је имао 35 година.

Како је био родом из Аустро-Угарске и њен поданик — то је аустро-угарској власти послато цело ислеђење са тражењем, да се нечовек, зликовац, казни.

5.

Катица, дете од 6 година, дркћући сва у страху и плачу, тужила се врачарском кварту:

— Сада, после ручка, када сам преко врачарскога поља пошла у школу, један човек са левао ме је онде, у пољу, код шанца. Прво ме је почео милонати, па ме је онда дохватио обема рукама преко средине, и угео у шанец. Ту је самном срамотно радио. Ја сам се бранила и викала, али ме је он по глави тукао, и претио ми, да ће ме заклати, ако само будем даље викала... Ја сам онда само плакала. Он ме је после оставио и преко поља утекао... Ја сам се уплашила, па не знам, како тај човек изгледа... Био је цин, страшан, имао је браду. Говорио ми је нешто... али га нисам разумела.

Лекарским прегледом нађено је, да је јадна девојчица силована — (педерастичја).

Наређена потера за кривцем — није га могла наћи.

Причало се после, да је једно сасвим непознато лице, по свој прилици *какав* странац, чешће тумарало по ономе крају Врачара, да се је виђало око врачарских школа, али да га је после нестало...

6.

Ово што се десило с овим девојчетом, извршено је и са једним мушкарцем од 9 година на самоме гробљу, код палилске цркве.

— Данас после ручка — вели овај дечко — нашао ме је на Батал-цамији један човек. Иззивао ми је, како се познаје са мојим оцем, како је пошго њему, па хајде, вели, да идемо заједно. Тако ме је наговорио, да идемо преко гробља. Када је тамо било, он ме заведе у лево, у гробље... Ту ми покаже кесу с новцима. У кеси је било пуно пара... Он ме онда брзо стане свлачити. И уради самном срамотно... Ја сам се бранио, али ми је он претио, да ће ме убити... После ме је оставио, а он је отишао — св: трчећи преко гробља...

Лекарским прегледом буде утврђено силовање.

Полицијском истрагом кривац би ухваћен и осуђен на десет година робије.

То је био некакав Антоњије, пиљар, родом из Скадра.

7.

У простом свету иде веровање: да ће се заражен човек сместа излечити од венерије, ако само изврши обљубу над невиним девојчетом.

Та се заблуда често врши на Истоку, али како тврде писци судске медицине, *Касиер* и *Машка*, то се веровање шири и случај дешава и на Западу.

Било с једне или с друге стране, оно је прешло и код нас.

Није био само један случај да су тако деца страдала...

И, ево, како се брани оптужени:

— Када сам ухваћен... видим да се нема куда, па хоћу да кажем праву истину... Пре три године заразио сам се... Лечили су ме прво бербери, па онда доктори, али нема никакве помоћи... Сиромах сам човек, али и оно, што сам имао, све сам дао на медицине... Грдне сам муке испатио, али нисам лека добио... Када ми нису помогли људи, онда су ме лечиле некакве бабе... Најпосле ми нека баба Бета рече, да нађем младо девојче... То ми, вели, може бити још једини лек... Гледао сам девојчице, када из школе излазе... И сада што би — би... Уби... сеци... што зна власт нек ради са мном.....

8.

Познат је и онај случај са децом из јеврејске школе на Дорћолу...

Зликовац Каранџил сачекивао је једно по једно дете, и у самој близини школској извршио је противприродни блуд над осамнаесторо ђачића...

Деца, једна за паре, други за шећерлеме, право из школе, ишла су зликовцу на његов зверски ђеј...

Нека су то чинила једанпут, а нека више пута...

Ма да сам овај случај већ помињао у мојој књизи: „*Целату или лекару*“, на-њ скрећем пажњу и у овој белешци ради тога само, да се види: шта се све ради са децом, из школа и добрих и одличних породица...

9.

Али, и ови и многи други слични случајеви дешавали су се, и десиће се опет, једино са тога узрока, што се у нас деца остављају без икаквога надзора и пажње.

И отац и мајка мало хоће да разбирају, где им се бави дете, када одмах после ручка трчи бајаги у школу; нити хоће да распитују и да се уверавају, где им се дете, после школе, бавило, и с ким се дружило...

И отац и мајка гледају данас на децу, као на какав терет и досаду. И чим нађу само згодну прилику, једва чекају, да их најуре из куће.... Шта ван куће са том децом може бити — они не страхују, нити хоће о том да мисле...

Разуме се, деца остављена овако сама себи, тумарају и лутају, с једнога краја вароши одшврљају чак на други крај... Тамо западају у замке поквареним и развратним прохтевима, и страдају не могући и не умејући да се бране...

У Београду је обична појава — да се *деца губе*... Сваки дан можете читати у „вечерњим листовима“: да се изгубило ово или оно дете, и да се позива онај, који дете буде нашао, да га, као оно узгубљену какву ствар, преда полицији!!

Више пута бивало је, да се детенце од три или четири године, коме родитељи станују у Савамали, нађе залутало на Дорћолу... Друго са Теразија отишло је било чак до — Вајфертове пиваре... Једно дете из близине Кнез-Михајлове улице нађено је код крајњих кућа нб — Енглезовцу.... За време ноћнег дежурства у главној полицији, жандарска патрола донела ми је, једне вечери, девојчицу од две године, коју је нашао у Васиной улици, а коме су родитељи становали на — топчидерском друму....

Интересно је, да се боље чувају *аашчад* него — *деца*.... Пратите новине, па ћете се уверити, да на десет огласа о изгубљеној деци долази тек *један* о несталом *аинчлу* или *хектору*.... И још кажу, да они из полиције знају причати: како се нађеном кудрову више обрадује његова милостива госпођа, него што то бива код по неких мајака и очева, када им се предају залутала им деца....

(НАСТАВИЋЕ СЕ).

ПОЛИЦИЈСКИ РЕЧНИК.

Општински послови.

Пресуђења код општинских судова

Пресуда за накнаду штете

а., *Тужба*.

Суду општине пожаревачке

Од Богдана Спасића, овдашњег трговца, узео сам његову механу под закуп, заједно са принадлежним једиком, у који долази и билијар.

При заузимању механе за рад примио сам са осталим стварима и билијар, но како је исти био неисправан морао је се оправити, и Богдан је исти изнео ради предаје мајстору на оправку. Од тога времена више билијар ни унет није у моју радњу, ево већ шест месеца.

Овим сам оштећен са 180 динара, јер толико би зараде имао да сам и билијар у радњи имао. Тужим суду Богдана Спасића и молим суд да га осуди, да ми ову штету накнади, да ми плати на име трошка за вођење овога спора 20 динара и да ми накнада плаћену таксу.

Да сам при закупу условно поред осталог једека и билијар и да га је Богдан ради оправке изнео позивам се на сведоке Симу Нешића, бравара и Јанка Станковића, абацију који ће моје наводе утврдити. Молим суд да их на рочиште позове.

Основ тужбе накнада штете.

Вредност тражбине 180 динара.

Доказ сведоци.

7. новембра 1898 год.

Пожаревац

Сима Лазаревић,
гостионичар

б., *Белешка*

Рађено у суду општине пожаревачке 10. новембра 1898 г.

Белешка по спору

Симе Лазаревића, гостионичара олд.

противу

Богдана Спасића, трговца олд.

Због накнаде штете услед неиспуњена уговора.

Вредност 180 динара.

Доказ сведоци.

Судили су
судије

А. Нешић

Б. Петровић

С. Неђић

Бележио деловођ

М. Петровић

На рочишту су парничари и сведоци.

На понуду суда парничари се нису могли поравнати.

Тужилац оста при тужби, с тим, да билијар није уживао шест месеца, услед чега је оштећен, са 1 динар дневно, а ако тужени не признаје, да је са оволико оштећен онда нека се та штета вештачки цени.

Заступник туженога рече: да се неке нешто накнади, а особито штета, треба тај који тражи накнаду, да има право на то. Овде је случај уговорено право, јер је реч о закупу § 677, 679 и 680 грађ. закона, а сваки закуп није ништа друго, него продаја и куповина службености § 641, 642 и 643 грађ. закона. Продаја и куповина закључују се уговором. Уговори треба да се испуне онако како су закључени, § 540 и 541 грађ. закона. Тужилац не доказује ничим, да постоји онакав уговор, где би тужени био дужан, да му поред осталог једека даде и билијар. Испиту сведока нема места по § 243 „Б“ грађ. поступка, јер вредност закупне цене уговора прелази 200 динара, пошто је месечна кирија била 100 динара а тужилац је у радњи већ пола године дана. Дакле уговор се не може доказивати сведоцима тим пре што се истим сведоцима хоће да утврди и постојање уговора и штета. У исказ ових сведока не може нико веровати, јер њихове сведоцбе немају никакве законске

важности. Ако суд нађе да има места испиту сведока онда се позивам и ја на ове сведоке: Радоја Стојановића, обућара, и Живка Перишића, столара, оvd., који ће ми потврдити то, да је тужилац пред њима, одмах по усељењу у моју кафану признао да билијар није ушао у механички једек и да на њега није имао ни права. Противу вредности штете немам шта да приметим, јер нисам ни ишту ни одговоран.

Решено :

Има места испиту сведока обеју парничних страна.

Потписи судија.

Када је суд приступио испиту дошавших сведока пред суд, онда је тужени казао: Испиту сведока нити има, нити може бити места, но када суд долази до таквог уверења да има томе места, онда ја нудим тужиоцу главну заклетву на ту околност, да је он при закупу моје кафане, условио уз остали једек и билијар, па ћу му онда тражену вредност штете за коју он вели да је имао платити. Повраћену заклетву примам.

Тужилац прима понуђену заклетву.

Сведоци питани само за трошак и дангубу и тражили су по два динара.

Судски разлози :

Противу вредности тражбине о накнади штете тужени није ништа приметио, према чему се има узети да је она онолика, колика је тужбом означена. Дакле 180 динара.

Тужени је тужиоцу понудио главну заклетву, на ту околност, да је при закупу механе, било условљено, да уз остали једек иде и билијар, и тужилац је на ту околност ишту и примио, зато му се иста има и досудити.

С тога суд општине пожаревачке, на основу § 6., 13. и 290. грађ. поступка

Пресуђује :

Да се тужилац Сима закуне на то: да је при уговору о закупу механе туженог условио, да поред осталог једека, у овај улази и билијар, па онда, да му тужени Богдан накнади 180 динара штете, за неуживање истог, да му плати на име трошка и дангубе 10 динара и да му накнади плаћену таксу у 8-40 динара, и сведоцима Сими Нешићу и Јовану Станковићу по два динара дангубе.

Не закуне ли се, да се одбије од тражења, и да плати туженом Богдану 10, а сведоцима Сими и Јанку по 2 динара дангубе.

Пресуда саопштена парничарима одма јавно у суду, и тужилац је одмах заклетву положио, према чему је пресуда извршена, у смислу положене заклетве.

Од суда општине пожаревачке, 10. новембра 1898. год. СМ 7854 у Пожаревцу.

Потпис деловође.

Потписи судија.

NB. Заведи пресуду и белешку у протокол суђења.

ПРАЗНИК У ТАМНИЦИ*)

(с француског)

У почетку марта 1884., једна затворена кола преносила су неколико осуђеника из Консиержерије (париска апсана) у Велику Рокету (такође париску апсану).

Један од тих осуђеника звао се Шаден, а надимак му је био „Адвокат“. Због опасне крађе био је осуђен на осам година робије. Био је још млад; није изгледало да има више од деветнаест година, а толико му је доиста и било. Сушту слику његову налазим у портрету Монпарнаса који је нацртао Виктор Иго („Јадници“, 3 део, књига II, глава III. Види српски превод Мите Ракића). Ма да је био у тако озбиљном положају, Шаден је био добро расположен, његов разговор весео. Он је већ био упознат са „Великом“; пре ове осуде био је три пута осуђиван: то је био *момак*. Изгледао је врло расположен што се враћа у Велику Рокету. Долазио је код пријатеља, старих знацаца. Ступао је у жалосну категорију „ве-

ликих осуђеника“, на које је некада са толико зависти погледао. Сада је учинио први корак ка робији.

Робија! Робија!

Адвокат је тако срећан!

Јадни младић!!...

Дошавши у Рокету „Адвокат“ је нашао пријатеље. Познали су га. Честитају му. Храбре га.

— Колико ти је година?

— Деветнаест?

— Ти ћеш ставити венац на Цвети.

— Сумњам. По свој прилици ће „Мува“ из Ла Вилете, који га је и лане ставио.

И сви се погледи обраћају на сплет зимзелена који је ветар лелујао на врху високог дрвета, који је био повијен у виду вешала и носио фењер.

Сплет зимзелена био је некада венац.

Сваке године на Цвети, у Рокети мењају венац. Најмлађи осуђеник има за дужност да се успужа уз високи дирек и да закачи венац на гвозденом врху. Тај дан био је празник за осуђенике. Тога дана купила се милостиња за њих. Сви су давали: управник, педесетар, чувари, цео персонал тамнице. Пошто су скупљени прилози, онда закуска, а после закуске ручак.

Као на свадби! Несрећници су били луди од задовољства.

Једите, пијте, смејте се!

Приближује се час када ће нестати осмејка на уснама вашим. И то ће бити за навек.

Једите, пијте, смејте се!

То је весеље на даћи.

Робија!!!

Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate.*)

Одакле је дошла традиција тога венца од зимзелена? Зашто осуђеници стављају тај венац? Зашто то скупљање милостиње? Ево шта каже легенда:**)

То је било 18.. Великом Рокетом владала је гвоздена рука педесетара Л... За најмању грешку била је казна, строга казна. Казне као што је остављање на сув леб, затварање у засебну ћелију, биле су непознате. „Кошуља“ је била средство тортуре. Руке су се повраћале на леђа, до самих рамена. Кости су се ломиле, и крв је застајала у жилама. После „кошуље“ долазиле су батине и псовке.

Заточеници су били раздражени. Потмуо гнев кипео је код свију. Чуле су се претње. Мукло хујање које се чује пред буру.

Казни све више, неправде све веће. Гнев се удваја. Дан у коме прсне биће ужасан, крвав...

Њих двадесет осуђених на робију стоје у дворишту. Они су се ставили на чело покрета. Осећајући да су изгубљени, они немају ничега да се плаше.

На фењеру, заиста чека своју жртву. Час освете, дивље освете куднуо је:

— Милост!.. Милост!..

— Јеси ли ти имао милости према несрећницима којима си кости ломно?

— Помоли се Богу.

— Смилујте се на моју жену!

— Смилујте се на моју децу!

— Зар твоје жртве нису имале матерџ?

— Моли се Богу. Час ти је куднуо. Нема милости за тебе.

Уже се затеже тежином тела педесетарова.

*) „Оставите сваку наду, ви који улазите“. Стих који по Дантеовој *Божанственој Комедији*, стоји на вратима Пакла.

***) У ствари је било ово: Пре петнаест или двадесет година. Један бригадир по имену Л... у мау што није постао жртва једне буне заточеника. Већ је био обешен о фењер који је био у сред дворишта, када једна млада девојка, која се налазила код управника, отвори изненадо прозор и викну „Милост“. Заточеници, запрепаштени, скидоше несрећнога Л...

*) Ова слика извађена је из дела: *Souvenirs de la Petite et de la Grande Roquette* recueillis de différents côtés et mis en ordre par l'Abbé Croses T. II. — То су занимљиве успомене тамничког свештеника париске Велике и Мале Рокете *Кроза*.

Ура! Ура!
Освета је била потпуна.

Тишина!

Врата се отварају и улете млада, лепа девојка. Готово дете, мила и чиста као љиљан.

— Милост!

Како тај слаби гласак надвиси урлике бесомучника? Редови се отворише. Жртва се скиде са ужета. Једна реч била је довољна.

— Ура! и овога пута.

— Ура! за невиност која укроћава злочин.

Девојка иде несрећнику са осмејком једнога анђела, са осмејком опроштаја, са осмејком благодарности. Светло јој је лице од радости, и својим слабим ручицама дреша кобну замку.

— Воде, молим вас, говори она.

Сто осуђеника лете да је послушају. Ко носи воду у суду, ко у рукама.

Камо тигрова који су хтели да загасе своју мржњу крвљу жртвањом?

Педесетар се лагано повраћа:

— Он дише, госпођице.

— Отвара очи.

— Спасен је.

Сви су срећни.

Ура!

Осмејак девојчин био је залога опроштаја који су кривци добили.

Венац од зимзелена подсећа сваки дан несрећнике у Великој Рокети да је милост божја неизмерна.

То је легенда.

Ево шта се дешавало на Цвети 1884.

„Адвокат“ је одиста био најмилији осуђеник, и он је требао да намести венац. Дан се приближавао, и „Адвокат“ је био пресрећан.

Устао је први. Мора да се чега док се служба сврши. Свештеник говори о венцу од зимзелена који се види у свакој кући.

Слика породице јавља се пред очима несрећника. Они виде прошлост, са детињским радостима, са светим осећајима, са надама на будућност. Мајка, озбиљна и нежна, показује им прстом пут којим треба да иду. Ах! Зашто нису слушали те савете?

И сваки осуђеник добија по једну гранчицу зимзелена, оставља је у своју ћелију, и чува је. То му је слика *оног*, другог, срећног живота; то му је слика породице, коју ће једнога дана опет видети.

Сви су изашли из капеле.

Жељени часак дошао је. „Адвокат“ држи у руци венац. Као детлић вере се уз глатки и високи дирек, и ено га на гвозденом врху где ставља нови венац. Одатле баца поносителе погледе на гомилу под нима. Сада је на врхунцу својих жеља.

Јадан младић!

Јадне матере! Стогните на груди ваше дете које сте на свет донеле. Будите му одбрана! Водите га правим путем, јер — ко зна? — можда ће мало створење које ви дојите кроз неколико година пузати се уз дирек у Великој Рокети и закачињати на њ венац од зимзелена. Ко зна, да неће те исте очи које на вас тако љубко и невино гледа доцније са врха тога директа поносити гледати на осуђенике и чуваре.

Јадне матере!

„Адвокат“ је сишао. Дељење милостиње почиње. Новац је подељен међу осуђеницима.

Дан је на измаку. Ветар тресе зелени венац на дувару. Ноћ.

Идуће године, ставиће други венац. И тада ће свима пасти на ум „Адвокат“.

После тога венца опет други!

Затим, заборав!...

Lasciate ogni speranza!...

РЕТКО УБИСТВО

— ИСТИНИТ ДОГАЂАЈ —

(СВРШЕТАК)

*

— Је си ли вера? — упита прва женска.

— Вера, — одговори друга.

— Онда само одважно...

— На све сам готова.

— Ником ни речце!

— Не бригај; дош'о му је довде! — и показа руком подгрлац.

— А како тек мени!... Ти стој с те, а ја ћу с ове стране врата; мој Јован (дечак од 16 година) стоји уза-ме — твој Милош (вршњак првога) уза-те — добро је; деца спавају... Чим га опазите, будите спремни — ја ћу прво у чело а ви докусурите... Ако не падне одмах, склептаћемо га сви и исећи.

— Неко лупа! — рече Милош.

Ослушнуше...

— И пева, дадо, — рече Јован.

— Пијан је — додаде Милош.

— Пст... он је... — шану Јованова мати...

Сви бејаху готови као запете пушке...

У соби, земљом патосаној, догореваше у једном углу, на плеханој пећи, лојана свећа, која већ отпоче пудкарати у знак да броји последње часове... Сем тога и убрзаног дисања жена и дечака, који не могоше а да не дрхте — у соби и кујни владаше гробна тишина.

— Мене је страх, нано — шану Милош.

— Кушуј, или ћу ти размрскати главу, како ми се смркло пред очима! — дошану му жена, која беше с *противне стране*.

Ај-хај

Боже дај

Ил' девојку

Или рај —

певаше прилика улазећи у неосветљену кујну... Певушећи и посрћући ступи на праг собе, коју једва осветљаваше лојаница.

Врата између собе и кујне бејаху мало отшкринута. Пијани одгурну јако врата, те се ова широм отворише, али у тај мах ушица велике секире целива његово чело.

Лојаница се угаси...

Сељанка беше добро развијена, те је један ударац ове бесвесне жене био довољан да ударенога сруши на под... Он паде главом у собу а ногама у кујну; средина тела — појас — лежаше на прагу...

— Разгрњи ватру — викну жена, која прва удари, па похита и скиде пенео са жара, који лежаше под оцаком на „огњишту.“

За то време друга жена и дечаки хитро „докусурише“ убиство тако, да ударени не имаше времена ни гласка да пусти.

Одједном трже се Јован изненадно и викну:

— Јаој, бајо*; црни бајо, шта учинисмо с тобом!

— Ђут'! — Запрети му Милош, — или ћемо и тебе тако!

— И онај умуче.

Убијце загледаше своју жртву, али јој се лице не могоше распознати... Веше све изубијано и у крви...

— Па то није наш баја! — викну Јован и побеже у угао.

— Куку црна — додаде мати Јованова — та да ли је ово Обрен или браца-Диша (брат Обренов, који је по лику и одељу сличан са Обреном.)

— Куку мени! — прогунђа друга жена.

* оче

Паклени страх беше обузео обе жене! Оне су хтеле да убију Обрена, али ако је то његов брат?! Шта ће и куда ће тада?!

Диша је са Обреном становао заједно у послелње време, а баш тога вечера одвезао је жито у чаршију... Можда се он с пута вратио па се, уз пут, напио, што и практиковаше почешће.

Чим се жртва још на капији приметила, убице и не мислише ни на кога другог, но на Обрена... Они беху збуњени, бесвесни. Жена, која изврши први ударац, у онај мах, у сумраку, не беше у стању да завирује у појављено лице, а њезини саучесници, такође бесвесно, удараху га још у већем мраку.

— Ај, погано дете, што нас поплаши! — изусту једна жена.

Обе жене дрктаху као пругови! Шта ће, несрећнице, да раде, ако одиста буде убијен Диша, а сада баш ако наиђе Обрен?! Имају ли куражи, да над овом жртвом сурвају још једну?!...

Брже-боље дочепају корито, које су спремиле за тај случај, и стрпају у њ' лешину, па, уз припомоћ дечака, однесу је у цбуње, удаљено неколико минута од места убиства..... Збаце леш и, носећи корито, врате се у кућу, страхујући, е да Обрен не буде у њој...

Матори шаров, који беше везан у једноме углу дворишта, заарлука, да се рапави глас разлегаше по целом селу.

— На газдину главу! — прошаптахе жене.

У кући не беше Обрена, кога жене сумњиво очекиваху... Ступив у собу, убице се згрозише од онога мрака; од јаука разбуђене деце и од помисли, да су човека убили! Обузе их самртни страх; ноге им механично клецаху, а сви делови тела дрхтаху ужасно.

— Ах, грех нам на душу! шта учинисмо то! — Завапи дечја и Јованова мати, која умиривахе расплакану децу.

За то време је њезина саучесница, разгрнув још више жар, хитро мотиком покупила крв и, са земљом, бачила је у обор, где бежаху свиње.

По том се расташе, и ова жена, са својим сином Милошем, одмах је преко воћњака отишла својој кући.

Неизвесност убица не потраја дуго, јер одмах сутра дан знали су да нису промашили циљ, јер Обрен те ноћи не дође кући; дакле, он је убијен.

*

Прошло је три дана, па жена Обренова Ђурђија, оде и јави кмету да њезина мужа нема да дође кући и да не зна где је. Прође још два дана а о Обрену ни трага ни гласа. И мало и велико чудило се шта је са Обреном и где је!!

Као општински шумар, он се није могао, без кметова знања удалити из села на тако дуго време; за то целим селом овлада сумња. Ђурђија није избијала из суднице молећи кмета да сазна, шта је са „хранитељем њезине деце.“

Најпосле, зађе по више сељака по целој шуми, у уверењу да је Обрен убијен. Тражили су га цео дан по шуми, по свима кутовима, јаругама и скривеним местима, и у мркли мрак вратеше се са одговором: *нема га!*

Никоме не пада на ум, да загледа у оне шумарке, што су најближи Обреновој кући!

Тек када се смрад на далеко поче осећати, сети се један сељак, који преком стазом иђаше за жељез, станицу, да смрад може бити од леша убијенога Обрена... Не буде лен, него прошврља по шумарку и ужасне се, када наиђе на смрдљиви леш, који беше у распадању и са кога једна велика псина кидаше бутину.

Не могаше се познати, чије је тело, али све околности, утврдише да је то Обрен.

Вештом истрагом која је била занимљива у овом загоњетном случају, утврђено је: да је Обрен убијен у *својој* кући, што се познало и по кориту, које нађоше у „качари“, а које не беше најпажљивије опрано.

Ђурђија, жена Обренова, под првом, јаком стегом иследниковом, признала је, да је убиство она извршила и издала је саучеснике: — Обренову милосницу *Милену*; за тим сина ове — *Милоша*, који је, опет, теретио и *Јована* сина Обреновог и Ђурђијиног.

Сви су признали дело и сада се налазе на робији и то: Ђурђија и Милена осуђене су по 20, а Јован и Милош по 12 година. Већ им је до сада опроштено *по* неколико година.

За нас је сада од интереса питање: од куда то, да се *здружије жена* и *милосница* једнога човека, па да овога убију *договорно* и у друштву свака са својим дететом!?

Тај чвор ево како се дрешу.

Обрен је са Ђурђијом живео венчано, а у исто време, и то читав низ година, живео је и са Миленом, стално и *невенчано*. И Јован и Милош његова су деца; први му је брачни син — са Ђурђијом, а други ванбрачни — са Миленом. Ђурђија и Милена другарице су из малена премда је друга од прве прилично старија. Не само Ђурђија, већ и Миленин пок. муж, па и цело село, и изван домаћаја села И., знали су да Обрен живи са Миленом и да је помаже у издржавању. Деца њихова и његова такође су то све знала.

Првих година Ђурђија се љутила на Милену и није хтела с њом да говори, али су године све то изгладиле те је дошло и до тога, да се прва жали другој, како јој је живот досадно; како је вољна да се одвоји од Обрена, кога су и деца њихова мрзела.

Милена је у последње време већ у велико била кивна на Обрена, који ју је „лагао толико година“ па је у последње време почео злостављати, у намери да је напусти; за тим што ју је заразио *сифилисом* тако, да јој је досадно живети. Она је и предложила убиство, што су прихватили и Ђурђија и њихова деца.

Одиста, ретко и интересантно убиство!

Вредно је да на завршетку напоменемо, како су сељани села И. ожалили Обрена

Стари, погурени и седи чича Степан, отац Обренов, рекао је:

— Требало је и пре скинути намет са села!

Невероватно али истина!

— Еј, посветила им се! — нема тога у селу, ко није рекао, када је сазнао за убице Обренове.

— Бог да му душу прости! — нико му не рече.

ЖИВОТ ЈЕДНОГА РАЗБОЈНИКА

скица Павла Фујса.

Један најозлоглашенији разбојник из прошлога века — „L'anguille,“ (јегуља) тако га зваше не само полиција, но и његови другови због његове вештине са којом је увек умео да умакне и из потере, и из најјачих затвора — био је пореклом из једне старе сиромашне племићке породице у Елзасу. Тек што му је било шеснаест година, већ је, осећајући наклоност за пустиловством, дошао у Париз, место где се са-стају све катилинске екзистенције (протуве), и благодарећи одличном васпитању, — јер је он између осталог говорио изврсно немачки, француски и енглески — као и лепом стасу, а уједно и симпатичном лицу и аристократском понашању, у брзо је добио приступа у прве престоничке куће. Незнатна средства, која је донео из домовине, нису му дуго трајала, и он остави Париз, оде у Лондон, где је био непознат, да ту настави своју сјајну улогу. Ту се представи као јединац син некога богатога лорда, који у то време заузимаше велики положај, са знатним дохотком у источној Индији, и својом умешношћу, знањем језика и финим манирима, успе да отклони сваку сумњу од себе. Име његовог назови оца, отвори му прве салоне енглеске аристократије, у које се иначе тешко могло улазити, и створи му неограничен кредит, код најбогатијих банкара у Ситију, и у најсјајнијим продавницама „Регенстрита“, кога је умео изврсно да опљачка. Најславније лепотице, богате много прошене наследнице, које је непрестано пратио при шетњама на коњима у Хајдпарку, лудовале су за елегантним, лепим сином индијскога набоба. И тек што беше намеран да објави своје заручење са најбогатијом наследницом неке старе енглеске породице, када једно вече у друштву, чести-таху му повратак његовог назови оца. Наравно да L'anguille — од сада ћемо га звати само по надимку, из призрења према живим члановима његове породице — није могао више остати у Лондону, ако није био рад да ступи у блиско познанство

са енглеском полицијом. И тако још исте ноћи, спакова он своје сандуке, док лорд Н. не беше још обавештен о присуству сина, кога он не познаваше. Тако узео под кирију један лађарски чамац и при добром ветру искрца се већ другог дана у Кале.

Пошто ни у ком погледу није био спреман, за неочекивани долазак лорда Н., то га тај долазак изненади у часу, кад је био прилично без новаца. Због тога, продаде он у Паризу, један део своје богате гардеробе, и мноштво драгоцености. Са сумом од продатих ствари, могао је извесно још неко време да живи пристојно, да је хтео да се ограничи. Али он хтеде, да настави пређашњи живот, и тако ускоро затим, пошто је провео једну бурну ноћ у коцкарском паклу у Палеројалу, пробуди се и виде да му је још остала само празна кеса. И поред коцкарског живота у Лондону, ипак му још беше непознат прави пут злочина. Он промени, као и у Лондону име, — и по примеру многих племићских пустолова, који су лакоумним животом упропаћени, — и под тим именом ступи у војску у Royal-Alsace пук. Али тек, што беше обукао униформу, његов пук мораде да се креће на бојиште — (то је било у време седмогодишњег рата). Патње и оскудице у рату никако се не допадаху овом разнеженом младцу, нарочито кад виде, да официри живе у изобиљу, док међутим прости војници гладоваху, морајући да носе све могуће оскудице. Он се у томе разболи; али пошто оздрави и мораде да се врати у свој пук, на граници Пфалца, он виде да је боље да се опрости с ратном срећом и да побегне. Неко се време тако скитао; за тим се реши да се врати у Елзас. Тамо у близини Саверне имао је његов отац један порушен замак и неко мало имање. Кад је тамо дошао, отац му беше умро — мајка му је преминула док је још био дете — а замак и имање беше у рукама једног бездушнoг кајишара бележника Ернеста из Молехајма, у чије је канџе покојник запао био као и многи други. Ернест отера „Јегуљу“ са прага своје очевине најпогрднијим речима, и напуца псе на њега, и он се сматрао за срећна што је могао брзо побећи, јер му Ернест још пређаше, да ће га предати *maréchaussée*-има, тадањим жандармима као скитницу, а то „Јегуља“ као бегунац није ни мало желео. Шта да сад ради? Наравно да је приликом свога тумарања и у прљавим рчварницама, у којима се крио од полиције, чуо имена једнога Липса Тулиана, Каргуша, Ханикела и других хероја друмских и шумских, али још се грозио тај фино васпитани, у најбољим друштвима некада радо виђани човек, од таквог корака, који би га за увек отргао од његове прошлости, и одредио му грозну будућност. Још га је плашио точак и губилиште, још није он своје старо племићско име за вечита времена обешчистио, и од себе одбацио. Поске кратког борења, победи његов добри аађео и одведе га, и ако за кратко време, на добар пут, којим би можда ишао, да га није суровост његових претпостављених иачинила злочинцем.

Он се реши, да опет промени своје име, што је у ондашњим приликама било лако могуће, те да поново ступи у војску и да постане поштен војник, веран својој дужности. И заиста у почетку се толико одликовао, да су његови претпостављени друге упућивали да се на њега угледају, и предложили га за унапређење. Али љубав, која је и у допнијем његовом животу играла веома значајну улогу, лиши га свих планова. Његова зла судба тако је хтела, да се он тада страшно заљуби у једну од оних девојака што носе храну војсци, а на коју је и наредник из његове чете био бацио око. И тек што је наредник приметио да се њему претпоставља његов потчињени, расипамти се код њега љубомора и он му се светио тиме, што га је непрестано гонио и гледао, да га на сваком кораку кињи. Једаред је дошло чак дотле, да је „Јегуља“ раздражен до крајности, потегао сабљу и наредника тешко ранио. Тада је морао да бежи — јер својим делом заслужио је смртну казну. Тако он побеже најпре у Арденен, где са другим бегунцима састави прилично велику чету; доцније, кријући се од трупа које се враћаху са бојишта, и њега гањаху, доспе он са својим друговима тајним шумским пролазима у Елзас, где је у густим Вогеским шумама нашао сигурно склониште.

Једнога дана, смишљајући нове планове, сеђаше он у једној капелици, која и данас стоји баш на самом друму што води кроз Лебертал у Маркирх. Још рано тога дана, имао је

он са својим друштвом богат плен, неки гроф Салм, као што је „Јегуља“ раније сазнао, путовао је носећи собом велику суму новаца, да купи један замак близу St Pöltena и он је упао у његову мрежу. Прво су опљачкали грофа Салма, после су га заједно са кочијашем и слугом, везаних очију довели до Рајне. Метнули их у један чамац и два разбојника одвезла их до близу Штрасбурга, ту их изкрцали на обалу, али су се претходно морали заклети да неће пре четири недеље јављати полицији о томе нападу. Већ је било познато име „Јегуље“ и у опште је владао страх од њега, нарочито откако је он кајишарског бележника Ернеста у Моленхајму напао је у великом друштву које се било код њега састало. А госте, којима су одузели све ствари од вредности, као и послугу, затворили су у једну собу, где је стражарило неколико разбојника, док су међутим, бележнику Ернесту најпре сагорели ноге усијаним гвожђем, док није признао где је сакрио новац. Кад „Јегуља“ сазнаде то, нареди да му одсеку главу и посла је гостима у собу, тражећи дозволу да се сада сме вратити кући.

И данас, седећи у оној опалој капелици, сеђао се свега тога, и још неких томе сличних дела, и изгледаше као да некога очекује. Наједаред, поче да режи његово лепо ловачко псето, као што је то обично чинило кад осети у близини каква странца. „Јегуља“ погледа и виде две женске, једну млађу а другу старију како су се упутиле горе по стрмом обронку, а за њима иђаху кола. Млађа женска била је једна од оних ретких лепотица, што „Јегуљино“ оштро око одмах виде, и он изађе пред капелу.

У томе часу, женске беху већ стигле до капеле, где су очигледно хтеле да се мало поодморе на једној клупи.

Вешти пустолов поздрави их са највећим поштовањем, а дивни изглед беше му добро дошао да отпочне разговор.

Старија женска, не одби тога тако елегантно одевена странца, и тако он доби прилику да им се представи као гроф Салм, на шта и он сазнаде да пред собом види бароницу Ратзамхаузен са својом ћерком.

„О то је диван случај“, узвикну он, особито вешто одиграва изненађења, „тај замак је и мој циљ, јер сам чуо, да је ваш господин супруг намеран да га прода. Ја сам хтео прво као непознат да разгледам то имање, пре него што ступим у погодбу, али сад вас молим да ми дозволите, да вас отпратим кући и да се представим и господину барону.“

Обе даме изразише, да су веома радосне и сретне, што су се с њиме среле, нарочито, што се у последње време, често чују жалбе, због несигурности тога предела. Оне одмах позваше тог вештог кавалера, да их прати у замак Ратзамхаузен, што он са благодарношћу прими.

Кола су ишла за њима у извесном растојању, а они иђаху пешице до на врх брежуљка, а разговор је текао, колико жив толико и интересантан.

Наједаред, би им разговор прекинут врло немилостиво, јер се пред њима указаше, неколико по изгледу веома сумњивих другова, тога назови кавалера. Он изгледаше, као да се сам са собом разговара, да не познаје те људе и извадив револвер, викну им претећи, да су ове даме под његовом заштитом, и да ће свакога убити који се приближи. Разуме се, да су разбојници одмах погодили намеру свога арамбаше, и побегоше натраг у честу, чинећи се, као да су се у истини поплашили од његових претњи.

Обе даме, у уверењу, да за свој спас имају да благодарје једино своме пратиоцу, обасуше га изјавама захвалности, и позваше га, да седне са њима у кола, која су међутим пристигла, и ово мало друштво брзо се одвезе циљу свога пута.

Лако је замислити, са каквом је радошћу, примио барон спаситеља своје жене и јединице ћерке, које не могаху доволно да нахвале његову храброст и пожртвовање. Још се особито обрадова, кад сазнаде да је његов гост гроф Салм, о коме му је већ раније јавно један његов пријатељ из Мајнца, да је намеран да купи замак Ратзамхаузен. Овај лажни гроф Салм, показа му једном приликом украдени пасош правога грофа Салма, и по нешто од оних хартија, које је нашао у његовом сандуку, тако да никакве сумње није могло бити, да је он заиста онај за кога се издаје.

Међутим је овај лепо елегантни човек начинио дубок утисак на лепу баронесу Аделаиду, тако да је онај исти бележник — који је дошао да напише уговор о куповини замка,

а који је уговор закључно овај дрски пустилов — написао и брачни уговор између грофа Салма и младе баронице Ратзамхаузенове, и још истога дана извршило се и црквено венчање младога пара. Младожења је навео за узрок, што је хитао да се та ствар на брзу руку сврши, своју дужност, што мора што пре да путује у Париз, те да се тамо представи регенту Филипу Орлеанском, који га је наименовао за власника славнога Royal-Alsace пука.

У томе су прошле и оне четири недеље, које је бесни хајдучка вођа, одредио правоме грофу Салму, обвезав га да за то време ћути. Гроф Салм, коме је „Јегуља“ све однео, што је код себе имао, добио је други пасош, одело и новац, и пошто је ослобођен заклетве, коју је дао разбојничком вођи, написао писмо барону Ратзамхаузену, у коме му саопшти цео свој доживљај, додајући, да ће он сада поћи на пут к њему, да намеравани посао сврше. Разуме се да је ово барона запрепастило. Он показа своје зету то чудновато писмо, које је дошло сутра дан по венчању. „Јегуља“ са својом обичном безобразном присебношћу, саветова барону, да сачека долазак те варалице — како он назва правога грофа Салма — и тада ће се објаснити цела та ствар. Барон прослуша зетов савет и чекаше са нестрпљењем долазак грофов. (СВРШИТЕ СЕ)

ИЗ СТРАНОГ СВЕТА

Руске колоније за осуђенике. — Ево, како се Др. Венијамин Ховард изражава у „Тајмсу“ о својим студијама, које је чинио на томе пољу: „Посетио сам све затворе од Петрограда до великог дела Сибира; пратио сам читаве поворке прогнатих кроз улице, испитивао сам барке, којима су их превозили преко река, и ту сам имао прилике, да се са многим осуђеницима разговарам. Стогинума миља пратио сам и посматрао читаве чете осуђеника, да бих само добро уочио, како се поступа са њима.“

„Што се тиче продуктивнога рада,“ наставља поменути, „то је руски систем казне потпуно добар и вредан подражавања, а у погледу на његово извршење, он је за одбацивање; јер је на терету чиновника. Од свега, што се може најгоре наћи у Сибирији, налази се у Сагалијену.“ Упоредјујући судбину осуђеника у Сибиру са судбином осуђеника пругих држава, напомиње Др. Ховард ово: „Искусство ми је показало у том погледу, да поступање с осуђеником највише зависи од њега самога. После двогодишњег затвора, а после трогодишњег до петогодишњег његовог бављења у Сибиру не смета му баш ништа, те да у извесним географским границама постане слободан човек у потпуном смислу те речи. Та се околност показала као врло благотворна, изузимајући неке случајеве. Из Сагалијена је фактично немогућно побећи; тамо се не прави разлика између политичких криваца и зликоваца — обојица живе у Сагалијену са својим породицама, сваки у својој лепо сазиданој кућици, која има често и четири собе, предсобље и башту! Па шта би и могли више захтевати? То је острво настањено великим делом убицама и другим великим злочинцима. Они раде мирно по својим добрима, и иду по улицама као са свим слободни људи.“

Ако се оде у биро за затворенике, видеће се тамо читав низ писаћих столова, за којима пишу људи, тако, да човек помисли, да је у каквој великој државној канцеларији, где су сами државни чиновници; али овде није тај случај — сви су писари зликовци. Место да су руски осуђеници велики терет на државној благајни, они су делом извор прихода. Радови осуђеника допринели су, те је влада добила једно острво, по дужини као Енглеска, које пре није било обрађивано ни на једном квадратном метру, и само сибирским осуђеницима треба захвалити, што се могло почети грађење транссибирске железнице, сбог чега цео свет завиди Русији.“ — „Главна поука, која се може извести из тога система,“ завршује Др. Ховард „састоји се у томе, да радови осуђеника могу бити извор државних прихода, ако се свакоме осуђенику допусти, да ради оно, чему он тежи, те тако не кошта систем казне толике грдне милионе. На тај начин не губе осуђеници са свим частобљубље, и често дају наде, да ће постати корисни чланови човечанства. У енглеском и другим системима резултат је са свим супротан. Зликовци се натерују на са свим бескорисне по-

слову, те им се порађа у души жеђ за осветом, те се казном не поправљају, већ постају стални зликовци, која једва чекају последњи дан издржавања затвора, те да изврше какав нов злочин.

Прев. Доб.

БЕЛЕШКА

Друштво за отпуштене робијаше у Берлину, које стоји под заштитом самога Цара, имало је ономад годишњи скуп, који је био многобројно посећен. На скупу је било и госпођа. Говорили су Др. Шторке, касацијони судија, Др. Вирт, саветник, и Др. Ашпрост, судија. Овај последњи држао је и предавање: о друштву за отпуштене робијаше у Енглеској....

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА.

Јосиф Поповић — „Инжињер“ варалица и лопов.

У једној пивници на Теразијама, долази редовно свако вече за један сто на пиво десетак другова. Све су то млађи људи, чиновници разних београдских надлештава, који се после дневног рада у канцеларијама састају овде да по један сат прођаскају и прошале. Било је, наравно, да се као млади људи почешће и задиркују.

И овога пута беху сви на окупу.

Г. Ј. инжињер, отпоче први пецкањем и задирикуваше полицијске чиновнике:

— Море шта се ви правите, да сте нека Богом дана власт, кад вас има свакојаких, — и ту поче да ређао мање испадне што су их неки полиц. чиновници почивили.

— Шта кажеш? унесе му се у лице један полицајац — Ха, ха, ха... Бар међу нама нема ординарних лопова, као

што је у вашем колегијуму! — Шта ће сад бити! помислисмо ми остали, и нетремице очекивамо како ће се ово свршити.

— Јест, ваш један колега, данас је затворен за опасну крађу, извршену на најординарнији начин.

— Хи, хи, хи... Ха, ха, ха!... осу се заједљив смех у целом друштву.

— Зар инжињер извршио опасну крађу! рече један из друштва и кресну оком на полицајца.

— Их, и ти баш онако јуначки одвали — рече један новинар.

— Рђав вам је виц господо — рече инжињер мало љутито. — То и не личи на истину...

— Јест, јест, окром шале. Данас је кварт врачарски спровео Управи једног неготинског инжињера, који је под ислеђењем за опасну крађу.

На тако категоричко тврђење полицајчево, било их је који су поверовали, али већина је сматрала за добру досетку, која је имала да дирне инжињера у његов „еснафски“ понос.

У целој овој ствари ово је било истинито:

Јосиф Поповић, чију слику доносимо, и о коме је била реч у друштву, нити је кадгод учио технику, нити је, разуме се, икада био инжињер. То је једна обична варалица, која се годинама протурала кроз свет. Прошао је свима балканским државама и Аустро-Угарску, лажући и варајући. Мењао је сто занимања: час је био виршлер, час сензал неког страног друштва за експлоатисање српских шума, а у последње време живео је у Неготину и по околини код сељака, представљао се као приватни инжињер, премеравајући им земљиште за убаштинење.

Док је у Београду живео, становао је на „Варош капији“ у кући Младена Стојчевића. Тада смо га често виђали са по неким странцем кога је он домамио. Обично им је причао да је Србија Мисир, да се у њој могу милиони зарадити. А аконто тих милиона дизао им је по неку стотину динара. У осталом његове су лажи и преваре тако велике и многобројне да је простор нашега листа врло мали све то да изређа у овом једном броју.

Остављајућу да о њему опширније проговоримо кад суд по делу превара и опасне крађе — каже своје, ми за сада доносимо његову слику и пропраћамо је овим неколиким речима. Јосиф се налази у затвору Управе града Београда.

ПОТЕРА.

Димитрију Рајичићу, тежаку из **Пајате**, окр. крушевачког украдена су три коња и једно мало ждребе. Две кобиле, обе длаке доратасте, имају: једна 8 а друга 6 год., а коњ има 1½ год., длаке је такође доратасте. Ждребе нема више од три месеца. Наређује се тражење лопова покрађе. Пронађене треба спровести нач. окр. крушевачког с позивом на Бр. 12216, или Управи гр. Београда на Бр. 25480.

Никола Милојевић. — Начелник ср. алексиначког актом од 5. овог месеца Бр. 13347 доставља:

„Никола Милојевић из Вакупа, позната светска варалица, који је решењем Упр. гр. Београда осуђен на 1 год. дана прогонства у место рођења у село Вакуп, — отумарао је незнано куд. Његова слика са биографијом налази се у Бр. 12, 13, 14 и 15 „Полицијског Гласника“ за ову годину.“

Достављајући ово, ср. начелник моли све власти, да на Николу обрете пажњу, да се пронађе и њему стражарно спроведе.

Никола је врло добро познат нашој читалачкој публици. То је онај ретки неваљалац, што је на врло дрзак начин вршио преваре. Узмите од бр. 12. ове год. па ћете кроз читав низ бројева наћи врло занимљиве ствари, шта је све овај лупеж почино. Са каквом је тек дрскошћу преварио блаженопочившег митрополита Михаила кад му се представио као свршени философ и молио га да му да неки манастир где ће да изради један историјски темат. То је уникум преваре какве се само догађају у великоке свету. И друге његове преваре које су изређане у нашем листу као на пр. она у бр. 14. стр. 103. где је преварио попа из Ваљева — не мање заслужују пажње наших читалаца.

Донесећи ову потерницу, ми му доносимо поново и једну слику од оних већ једном донетих у споменутим бројевима.

Власти ближе Београду, могу ухваћеног Николу спровести и Управи града Београда с позивом на Бр. 26783.

Ђорђу М. Петровићу, земљод. из Личног Дола, среза власотиначког, ноћу између 4—5 тек. мес. непознати лопови украли су два вола. Један од украдених волова има 7 год., длаке је црвено плаве, рогова кратких, а други има 6 год., длаке је сиве. Наређује се тражење. Пронађене лопове са покрађом треба стражарно спровести начелнику среза власотиначког с позивом на Бр. 10006, или Управи гр. Београда на Бр. 26458.

Милана Димитријевића, родом из Београда, лаког јачаха Управе државне ергеле, који је побегао из Љубичева и однео собом државно одело, тражи иста управа депешом Бр. 3378, да се пронађе и њој стражарно спроведе. Исти се може спровести и Управи гр. Београда с позивом на Бр. 26802.

Мартина Сонтага, родом из Беле Цркве у Аустро-Угарској тражи Управа града Београда. Пронађеног треба стражарно спровести Управи с позивом на Бр. 27058.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Ноћу између 3—4 тек. мес. непознати лопови провалили су зид на судници општине петничке и из исте украли и однели 103 комада, *непопуњених сточних пасоша под серијом LXXIX, почев од бр. 7298—7401*. Сваки од украдених пасоша снабдевен је таксеном марком од 0.5 дин. Начелник ср. трнавског актом № 10317 моли све полицијске власти, да на украдене пасоше обрете најстрожу пажњу.

ОГЛАСИЋЕ СЕ ЗА ХАЈДУКА

Сава, син Јанка Петровића, родом из села Шљивовца, среза и округа пожаревачког, биће оглашен за хајдука од стране начелства округа пожаревачког, ако се у року од 15 дана не пријави сам поменути начелству или најближој полицијској власти. Сава је, као одбегли војни осуђеник, на разбојнички начин напао са дружином на кућу Илије Раденковића, из Влашког Дола и од овога изнудио знатну количину новаца. У истом циљу ухватио је био Крсту, сина Ниволе Бабића из Шљивовца и одвео га у шуму, али је, притешњен од потере, морао Крсту оставити. Сава има 25—26 год. средњег је стаса, добро развијен, образа округлих, очију зелених, браде мале, ретке и жуте, а таквих истих и бркова. Наоружан је кратком острагушом, а у оделу је сељачком. Акт управе гр. Београда № 26739.

ТРАЖЕ СЕ.

Радована, сина Јована Виројевића, земљоделца из Жуља, окр. крушевачког, тражи начелство окр. крушевачког актом Бр. 12710. Пронађеног Радована треба спровести поменутом начелству, или Управи гр. Београда с позивом на Бр. 26723.

Илију Мићића, калџу кројачког тражи Управа гр. Београда актом Бр. 26524. Пронађеног треба стражарно спровести Управи.

Ђорђа Најдановића, скитницу и коцкара, родом из Пожаревца, тражи ђуприски првостеп. суд, те да му саопшти решење, којим се ставља под суд због опасне крађе. Он има 30 год., сувоњав је, црномањаст; има мале бркове. Пронађеног треба стражарно спровести поменутом суду с позивом на акт под Бр. 6320, или Управи гр. Београда на акт под Бр. 26474.

Панту Ђорђевића, пекара из Алексинца тражи начелство округа нишког актом од 8. тек. мес. № 9674. Пронађеног треба стражарно спровести помен. начелству, или Управи гр. Београда с позивом на Бр. 27015.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА.

Од више страна имамо одобравање за наш предлог о друштву за отпуштене осуђенике. Као што је познато, има већ одобравања и у штампи. Ми ћемо све то у своје време предати јавности, као што ћемо нарочито штампати и из „Тасиних бележака“ како су ова друштва постала у Америци, Русији, Енглеској, Француској, Немачкој и т. д.

Два прошлогодишња комплекта „Полицијског Гласника“ елегантно повезана има на продају по цени од 12 динара.

ОДГОВОРНИ УРЕДНИК Н. ДИМИТРИЈЕВИЋ.